Dank voor het leven.

Vandaag de dag zit mijn wilskracht nog steeds in me.
Natuurlijk doe ik het rustig aan.
Maar ik reageer dankzij de energie die ik nog heb.
In de sofa blijven? Niet meer bewegen?
Verschrikkelijk.

Kijk even met mijn ogen.
Levendig openen ze zich voor de ramen van de komende dag.
Ik heb alleen belangstelling voor wat dichtbij is.
Ver weggaan? Ik heb alles, hier en nu.
Vreedzaam spreken mijn lippen alleen uit wat gezegd moet worden, tegen de persoon
die het moet weten en op het moment dat het gezegd moet worden.
"Ik ben dolgelukkig dat ik met iemand leef van wie ik hou en die van mij houdt."
Voorbije tijd ?
Mijn haar, mijn wenkbrauwen hebben het stoffige zand weggeveegd.
Enkel blijven de golven over...
Ik werd gewild, geliefd.
Mijn ouders lieten me *zijn* wie ik wilde zijn.
Op een dag ontdekte een leraar mijn tekentalent.
Van schilderen maakte ik mijn beroep, mijn passie.
De mensen die ik schilder raken me diep, want ze leven in mij.
Vanbinnen voel ik me enorm rijk; een spoor ervan zal overblijven, los van de tijd.

De toekomst?
Onlangs nog luisterde ik met bezorgde oren naar nieuws over de wereldwijde catastrofe.
"Hoe zal dit alles verder evolueren...?"
Na vele gelezen boeken over de geschiedenis, heb ik onthouden dat ze zich herhaalt.
Ik heb afstand genomen.
Mijn gehoor is nu tot rust gekomen.
Aandachtig verheugt het zich over het aanbreken van dag, zijn ontplooiing en zijn ondergang...
(tekst na een interview met Dominique Blanckaert, 2011?)

"Niet alles is een succes:
Men wist, men begint opnieuw
En bovenal moet men
zijn eigen normen in zich dragen."

"Aan het einde van mijn leven ben ik blij dat ik kan zeggen:
Ik heb niet valsgespeeld..."

"En dit is mijn persoonlijke en constante boodschap:
"Door middel van mijn schilderijen
wil ik een mooi spoor achterlaten!"

Vertaald uit de originele Franse tekst